

# ПРОКЪЛНАТА

Нямам спомени от други животи.  
Завесите ти небесни  
мисълта ми ръзкъсват с мъгла...

Нито с дъжд, нито с роса, дори  
със слънцето си не ме целувай.  
Не се страхувам от твоя мраз -  
изкован от гняв и ревност злобна.

Завесите ти, зад тях зовеш ме, чувам Не.  
Пространството ти е в мен,  
и любовта - бременност с неземно зачатие,  
и правото да се храня с мъртви тела...

Да се заплитам в корени гнили,  
захапана от каменни зъби.  
Зони забити в сърцето и кръвта.  
И гейзери да бликат сълзите  
от гръдта ми.

И да гъмжа от географски имена. Не! Не  
се наричам Гея, нито Земя, нито Планета...  
Аз съм богиня - понечила да бъде жена!  
Наказана, изхвърлена от небето ти -  
изгаснала звезда!  
Отрекла да прелюбодейства!  
Да принесе в жертвоприношение  
на хищността му страстна на Сина на мрака -  
девствеността.

И ето, върху лицето ми  
прелюбодействат!  
Пъшкат сладно, раждат и захвърлят  
с още прясна топла кръв деца!  
Вълчи, овълчена вие всяка жива твар!

Очите ми лепят от безсъние...  
Наистина вече моля за любов,  
но е късно, безкрайно късно.  
Сърцето ми разкъсано не задържа  
от клетвата ти благослов!